

Maria del Mar García Orgaz
Psicòleg Infantil

Les rebequeries

La rebequeria és un sentiment de ràbia que es produeix en el nen quan no obté alguna cosa que li sembla que és al seu abast o que desitja intensament. Produeix una reacció explosiva, amb crits, plors, enrabiades i, fins i tot, agressions. És normal en nens de fins a 3 anys, ja que en aquest moment la frustració ultrapassa la capacitat de control emocional del nen. A partir dels 4 anys, indica un trastorn del comportament.

Entre els 2 i 3 anys, la majoria dels nens tenen enrabiades fortes, explosives, en qualsevol lloc: donen puntades de peu, mosseguen, ploren, criden, es tiren per terra, es donen cops de cap... Entre un 80% i un 90%

dels nens d'aquesta edat tenen una enrabiada a la setmana, i entre un 10% i un 20%, una vegada al dia. La majoria dels nens continua amb aquestes rebequeries explosives als 3 anys, però normalment ja no són tan freqüents, tot i que alguns nens poden seguir amb rebequeries intenses fins als 5 o 6 anys.

Als 4 anys, entre el 30% i el 60% dels nens tenen rebequeries cada 15 dies o cada mes. A partir d'aleshores, les van substituint per empipaments continus, crits...

No poder controlar les rebequeries dels fills produeix en molts pares sentiments d'impotència, temor, angonya i estrès; i acaben cedint davant

d'ells. A partir dels 2 anys i mig, els nens ja capten la situació i utilitzen la rebequeria per aconseguir allò que volen. Aprenen a demanar les coses a crits, exigint i es tranquil·litzen quan assoleixen el seu objectiu. Són una mena

«Davant les rebequeries, els adults hem de mantenir el control sense perdre la paciència»

de rebequeries diferents de les evolutives, durant les quals el nen no controla les emocions i costa molt de calmar-lo.

Davant les rebequeries, els adults hem de mantenir

el control, sense perdre la paciència. Una manera d'evitar-les és no exigir al nen coses per a les quals no està preparat, i mirar que ho comprengui amb explicacions curtes i senzilles. Cal que expliquem al nen com s'ha de comportar; demostrar el nostre enuig i renyar-lo.

El nen vol satisfer sempre el seu desig de forma immediata: si no li hem de donar alguna cosa en aquell moment mateix, més val que no li ho ensenyem. Tampoc no li hem de deixar la seva

joguina preferida i demanar-li que la tingui només una estona. És molt millor despistar-lo i canviar la situació. En el cas que no sapiguem la causa d'una rebequeria, cal que esperem que passi per preguntar-ho, perquè si no, el nen encara s'empiparà més.

A partir dels 3 anys, els nens han d'aprendre a conformar-se i a manifestar el seu enuig d'una manera adequada.

Després dels 4 o 5 anys, ja convé que anomenem les rebequeries *trastorns de conducta, d'oposició o negativisme*.

Aleshores, cal que posem el nen en tractament, com més aviat millor. Sol tractar-se de nens irritables, que s'ho passen bé saltant-se les normes i en són conscients. Les seves respostes a les normes dels adults són sempre agressives.

L'origen d'aquests trastorns és variable: temperament fort, models inadequats, manques afectives, deteriorament cognitiu, excessius o escassos límits...

UNA REBEQUERIA

- No hem de fer servir la por per controlar-la, perquè el nen acabarà no creient-nos o tornant-se poruc.
- Si el nen és petit, val més que ens n'allunyem, però vigilant-lo.
- No li hem de mostrar a tot-hom el que passa, això provoca més rebequeries.
- No hem de deixar el nen tot sol, es pot fer mal.
- Si el nen es tira per terra, l'hem d'agafar, sense violència però amb contundència.
- No l'hem de tancar en una habitació.
- No l'hem de castigar.
- No li hem de cridar. És millor callar.
- Quan la rebequeria passi, cal verbalitzar, amb afecte, que aquesta conducta és inadequada.

LLIBRE RECOMANAT

El comportamiento infantil. Orientaciones educativas.
Margarita Vidal Lucena.
Editorial EOS, 1999.